

Nhạc Giọng Phút Cuộc Cùng anh Trung úy Huân Văn Hoa

Trình Văn Nguyễn

Thứ Bảy, 11 Tháng 12 Năm 2010 19:24

Viết theo lời kể của Trung úy Huân Văn Hoa, tùy viên của Trung úy Văn Hoa

Lời giới thiệu: Trong khoảng thời gian 1975-1977, người viết bắt gặp tôi tại Công ty Suối Tre, Long Khánh. Tôi đây người viết chung D (tên người đồng cấp tôi) với trung úy Huân Văn Hoa, sĩ quan tùy viên của chủ nhân Trung úy Văn Hoa, tên thật là Sĩ Đoàn 7 B. Tôi kiêm chức vụ trưởng Căn cứ Địch Tâm. Trước đó, chủ nhân Trung úy Văn Hoa đã từng là chỉ huy trưởng Bình Chấn Bệ Địch Quân, và cũng từng làm Tiểu đoàn Cảnh Sát Quốc gia.

Trong thời gian đi công tác, anh Hoa đã kể cho người viết nghe nhạc giọng phút cuộc cùng anh chủ nhân Trung úy Văn Hoa. Ông đã khuyên cho mình một cái chết anh hùng như một số đồng lãnh khác của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa: thiêu huân Nguyễn Khoa Nam, thiêu huân Phạm Văn Phú, thiêu huân Lê Nguyên Việt,...

Hôm nay, nhân ngày Quân Lực 19.06.1994, người viết xin ghi lời nhạc giọng phút cuộc cùng anh chủ nhân Trung úy Văn Hoa để chúng ta cùng suy ngẫm và cùng đứng lên nén hờn giận đồng nghiệp niếm các "Anh Hùng Việt Quốc Vong Thân", đã hy sinh cho công cuộc chiến đấu chung của dân tộc.

Những Gi phút Cuộc i Cùng c a T những Tr n Văn Hai

Tác Giả: Trnh Văn Ng n

Thứ Bảy, 11 Tháng 12 Năm 2010 19:24

Chi tiết v thi gian có th m n, vì chuy n k cách đây đã h n 15 năm r i, nh ng n i dung câu chuy n thì không th nào sai l c đ c, vì cái ch t c a chu n t ng Tr n Văn Hai cũng nh m t s t ng lãnh khác c a Quân L c Vi t Nam C ng Hòa đã gây n t ng m nh trong tâm não ng i vi t. "Tôi" trong bài chính là trung úy Hoa.

"...Căn c Đ ng Tâm, m t căn c quân s quan tr ng n m ngay y t h u trên c a ngõ t mi n Tây v Sài Gòn. M t ngày nh n nh p xe c , k ra ng i vào, hôm nay v ng l ng nh t ... Lúc b y gi là 14gi 30 ngày 30.4.1975.

Sau khi theo v t l nh h p m t v i các sĩ quan thu c quy n ông l n cu i t i câu l c b sĩ quan s đoàn, tôi tr v phòng riêng trong dãy c xá sĩ quan đ c thân đ thu x p đ đ c cá nhân và ch l nh.

M i cách đây 2 ti ng đ ng h thoi, sau khi nh n đ c l nh đ u hàng c a t ng th ng Đ ng Văn Minh và ch "phía bên kia" đ n bàn giao, chu n t ng T L nh đã tri u t p t c sĩ quan và ông đã ng i i cảm n cùng chào t giã các sĩ quan thu c c p c a mình, đ ng th i ông ra l nh cho t t c m i ng i tr v gia đình thu x p cho v con, tránh đ ng đ v i quân đ ch, đ máu vô ích. Đúng 15 gi , đ n tho i T L nh g i tôi lên văn phòng c a ông. Sau l nghi chào kính nh th ng l , tôi đ ng nghiêm đ i l nh. Khác v i m i ngày, chu n t ng T L nh không ng c nhìn tôi, ông ng i im nh pho t ng g , đ ng nh ông đang suy t m t đ u gì...

M t lúc sau ông ra đ u cho tôi ng i xu ng chi c gh ti p khách, tr c bàn làm vi c c a ông. Khi tôi đã an t a, ông m i b t đ u lên ti ng m t cách t t n:

"Anh cảm n em đã b bên c nh anh trong gi phút cu i cùng này. V n n c đã đ n h i nh v y, không th làm gì h n đ c. Là quân nhân chúng ta ph i tuy t đ i ch p hành l nh th ng c p".

Sau đó ông h i thăm gia c nh tôi. Cu i cùng, ông m ngấn kéo làm vi c, lòi ra m t món đ gó b ng gi y báo, ông đ a cho tôi và nói r ng:

"Sáng sớm ngày mai, em có thể trở về với gia đình. Anh nhớ em đã gói đồ này cho mẹ anh và nói với bà rằng, đây là quà của anh gửi cho bà và báo bà đừng lo lắng gì cho anh cả. Bây giờ em có thể về doanh trại thu xếp đồ đạc, thì giờ đến thì lúc nào cần anh sẽ gọi". (Sau này tôi đã viết trong gói quà này có 70,000 đồng cũng như có một số vật dụng cá nhân hàng ngày của chúng tôi (nh).

Đang dậy chào với Tiểu Lữ Đoàn trước về doanh trại, lòng tôi bất an. Tôi linh cảm như sắp có điều gì ghê gớm xảy ra cho ông. Chỉ mãi đến hơn 6 giờ chiều, không thấy đến thì tôi Tiểu Lữ Đoàn gọi, lòng tôi hết sức bồn chồn, đang nghĩ không yên. Cuối cùng, tôi quyết định nhấc chân lên văn phòng Tiểu Lữ Đoàn...

Căn cứ Địch Tâm đang lơ lửng chìm trong hoang vắng. Càng đến gần văn phòng Tiểu Lữ Đoàn tôi càng hồi hộp. Và rồi tôi cũng đến nơi. Đền đũa trong văn phòng vẫn sáng như mọi ngày, nhưng một bầu không khí khác lạ bao trùm. Tôi rón rén bước vào căn cứ phòng, nghe ngóng动静... Vẫn hoàn toàn yên lặng! Sau cùng, tôi liếc nhìn cánh cửa phòng làm việc của Tiểu Lữ Đoàn bước vào, một khung cảnh hiện ra trước mắt làm tôi hết sức ngỡ ngàng...

Chúng tôi Tiểu Lữ Đoàn nghĩ giờ đây mê man trên bàn làm việc. Một lý do nào đó đã khiến còn nằm trên bàn. Tôi biết điều gì đã xảy ra... Tôi chấp tay liên tục với tiểu đoàn Quân Y và bệnh xá Số Đoàn. Lúc này còn một thi thể tá bác sĩ bệnh xá. Tôi liền trình bày nhanh qua đến thì tình trạng của chúng tôi Tiểu Lữ Đoàn. Chỉ một lúc sau, ông thi thể tá bác sĩ lái chiếc xe jeep của chúng tôi Tiểu Lữ Đoàn. Chúng tôi đến chỗ chúng tôi Tiểu Lữ Đoàn nằm trên băng-ca và chờ xuồng bệnh xá Số Đoàn ngay. Lúc này ông đã mê man bất tỉnh.

Thì bệnh xá, sau một hồi tìm kiếm, thi thể bác sĩ buồn rầu báo cho tôi biết, vì thủ tục đã đã ngấm vào máu khá lâu, chúng tôi Tiểu Lữ Đoàn không qua được nên nguy kịch... Chúng tôi lau mặt cho ông, đến ông nằm ngay nằm trên băng-ca và đang nghiêm chào với Tiểu Lữ Đoàn đáng kính của tôi. Sau khi lý giải xong thì hỏi ông hỏi, tôi trở về doanh trại thu xếp đồ đạc và quyết định khuya nay sẽ về Sài Gòn báo tin cho gia đình ông biết...

Khi về tới Sài Gòn, tôi đã viết gia đình Tiểu Lữ Đoàn gọi mẹ, con và mẹ đã chạy vào lánh nạn ở nhà thờ của Grall. Sau khi gặp được gia đình ông trong nhà thờ, gia đình ông quyết định nhà ông mới cách phố mang xác ông về Sài Gòn.

Nhớ ng Gi Phút Cu i Cùng c a T ng Tr n Văn Hai

Tác Giả: Tr nh Văn Ng n

Thứ Bảy, 11 Tháng 12 Năm 2010 19:24

Sáng hôm 01.05.1975, m ông và tôi, m t già m t tr , bao nguyên chi c xe Lambretta, lo i xe ba bánh, xu ng căn c Đ ng Tâm. Chúng tôi đ n n i vào kho ng 10gi sáng. Khác v i hôm qua, hôm nay căn c tràn ng p ng i ra vào. K đi tìm con, ng i tìm ch ng, k đi hôi c a,v.v... Xe Honda ch y lo n x trong căn c . Khi xe lam c a chúng tôi ch y đ n c ng thì g p m t b i c ng s n đ a ph ng ch n i. Nh đã s p đ t tr c, m c a T L nh xu ng xe m u máu:

"Con i, má có th ng con b b t đi quân d ch, nghe nói đâu nó ch t hôm qua, cho má vào nh n xác nó đi con! T i nghi p má quá, hòa bình r i con ai cũng v nhà, riêng con má không v n a..."

Nói xong, không đ i cho tên b đ i tr i, bà gi c tôi lên xe và h i tài x xe lam ch y l vào căn c . Tên b đ i tr c đ ng há h c mi ng ra nhìn, ch ng hi u ra sao c . Tôi h ng đ n tài x xu ng b nh xá S Đoàn. Sau đó cùng khiêng thi hài T L nh lên xe, và đ a v Sài Gòn. V đ n nhà th ng Grall thì tr i đã t i h n. Ng i ta x m x báo cho nhau bi t chi u nay, đ đây, v a c hành đám tang t ng Ph m Văn Phú. Ph n tôi lúc này quá m t m i, đ u óc vô cùng căng th ng, không bi t v con hi n gi đ đâu...

Sau khi t m li m xác T L nh xong, tôi đ ng yên l ng nhìn ông l n cu i, không dám chào theo nghi th c quân đ i vì s b l tung tích, gia đình ông s g p nhi u phi n toái. Cu i cùng, tôi cũng ph i t giã v T L nh đáng kính v i hai hàng n c m t đ m đ a đ v tìm v con...

Tôi cũng xin nh c l i m t chi ti t đáng l u ý, tr c ngày 30.04.1975 m t tu n l , t ng th ng Nguyễn Văn Thi u có phái m t chi c tr c thẳng xu ng căn c Đ ng Tâm đón chu n t ng T L nh v Sài Gòn, nh ng ông đã t ch i. Ông ch cho v con v Sài Gòn, và sau cùng ông đã ch n m t cái ch t anh hùng nh tôi đã k cho anh nghe..."